

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: ZA-15Sa/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200238
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Kútiková
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:5022200238.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Kútikovou, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. XXX, XXX XX D. C., proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OOP1-2022/012057-002 zo dňa 24. februára 2022, takto

rozhodol:

I. Správnu žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Okresný úrad Bytča, odbor krízového riadenia ako prvostupňový orgán rozhodnutím zo dňa 06.12.2021 č. spisu OU-BY-OKR-2021/000784-009 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku civilnej ochrany podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva (ďalej len „zákon č. 42/1994 Z. z.“) v spojení s uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 z 17. marca 2021 k návrhu na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov a uznesením vlády Slovenskej republiky č. 128 z 3. marca 2021 k návrhu aktualizácie mapy okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19, ktorého sa žalobca dopustil dňa 28.03.2021 v čase 17:00 hod. tým, že sa nachádzal počas zákazu vychádzania pred vstupom do predajne OBI na ulici Vysokoškolákov č. 35A, Žilina, bez preukázania sa negatívnym PCR testom nie starším ako 7 dní, negatívnym antigénovým testom certifikovaným na území Európskej únie nie starším ako 7 dní alebo dokladom o prekonaní ochorenia COVID-19 nie starším ako 3 mesiace alebo dokladom o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo 14 dní alebo dokladom o neumožnení vykonania testu na ochorenie COVID-19 z dôvodu zdravotného stavu alebo zdravotnej kontraindikácie. Za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 87 ods. 1 zákona č. 372/1990 Z. z. v nadväznosti na ust. § 32 ods. 2 zákona č. 42/1994, bola žalobcovi uložená sankcia, a to pokarhanie a zároveň bol žalobca povinný uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur.

2. Proti predmetnému rozhodnutiu žalobca v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie.

3. Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí ako správny orgán II. stupňa rozhodnutím číslo OU-ZA-OOP1-2022/012057-002 zo dňa 24. februára 2022 zmenil prvostupňové rozhodnutie vo výrokovvej časti a rozhodol tak, že žalobca je vinným zo spáchania

priestupku na úseku civilnej ochrany podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v spojení s Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 z 17. marca 2021 k návrhu na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov a uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 128 z 3. marca 2021 k návrhu na aktualizácie mapy okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19, ktorého sa žalobca dopustil dňa 28.03.2021 v čase 17:00 hod. tým, že sa nachádzal počas zákazu vychádzania pred vstupom do predajne OBI na ulici Vysokoškolákov č. 35A, Žilina, bez preukázania sa negatívnym PCR testom nie starším ako 7 dní, negatívnym antigénovým testom certifikovaným na území Európskej únie nie starším ako 7 dní alebo dokladom o prekonaní ochorenia COVID-19 nie starším ako 3 mesiace alebo dokladom o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo 14 dní alebo dokladom o neumožnení vykonania testu na ochorenie COVID-19 z dôvodu zdravotného stavu alebo zdravotnej kontraindikácie, a teda uvedeným konaním neuposlúchol pokyny a výzvy vlády, ktoré vyhlasuje a vydáva v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany. Za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Z. z. a taktiež v zmysle ust. § 32 ods. 2 zákona č. 42/1994 Z. z., bola žalobcovi uložená sankcia pokarhanie a zároveň bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur.

Správna žaloba a žalobné body

4. Žalobca sa včas doručou správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu s návrhom na zrušenie obidvoch rozhodnutí a s priznaním 100 % náhrady trov konania žalobcovi.

5. V zmysle petitu správnej žaloby žalobca žiada, aby správny súd rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor opravných prostriedkov odbor opravných prostriedkov zo dňa 24.02.2022 sp. zn. OU-ZA-OOP1-2022/012057-002 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Bytča, odbor krízového riadenia zo dňa 06.12.2021 SP. zn. OU-BY-OKR2021/000784-009 zrušil, prípadne vyhlásil za nulitné a zároveň si voči žalovanému uplatnil právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. V odôvodnení žaloby žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ako aj odvolacieho orgánu neboli žalobcovi doručené v súlade s citovanými ustanoveniami a zárukami na adresu, ktorú určil ohľadne konania pred správnym orgánom prvého stupňa v odpore zo dňa 11.8.2021, kde na vadu doručovania poukázal aj v podaní zo dňa 20.9.2021 a zo dňa 6.10.2021 označenom ako „Plnomocenstvo na zastupovanie - A. B. C., XXX XX D. C. XXX - žiadosť o doloženie" (na adresu JUDr. Adriana Krajníková, advokátska kancelária, Kuzmányho 57, 040 01 Košice), a ani na adresu, ktorú určil ohľadne odvolacieho konania v odvolaní zo dňa 20.12.2021 v spojení s opravným podaním zo dňa 27.12.2021 (na adresu E. C., F. D. X/XX,XXX XX G.). Doručenie oboch napadnutých rozhodnutí, ako aj ostatných listín určených do vlastných rúk obvinenému v rozpore so zákonom na inú, než ním určenú adresu je právne neúčinné, pretože len riadne a zákonným predpisom vyhovujúce doručenie písomnosti má procesné účinky (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.1.2019 sp. zn. 13/307/2017 v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2020 sp. zn. 8Sžk/27/2019).

7. Posudzovaným priestupkom sa žalobcovi dáva za vinu, že neuposlúchol pokyny a výzvy vlády, ktoré vyhlasuje a vydáva v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany a to uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 160 z 17.03.2021 vydaných a vyhlásených podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu a uznesením Vlády SR č. 128 z 3.3.2021, týkajúcich sa obmedzenia slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania. K tomu žalobca uviedol, že citované uznesenia vlády Slovenskej republiky nie sú v prvom rade pokyny ani výzvy, ale sú to právne akty v zmysle § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. (nesprávne) vydané podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu. Správny orgán navyše neprecizuje, či ide o pokyny alebo výzvy vlády, konanie žalobcu (ako obvineného z priestupku) spojil do jedného útoku, pričom výzva je právnym prostriedkom na prikázanie subjektu, aby niečo vykonal, a posudzované akty zakazujú niečo konať, poťažme to dovoľujú pod splnením určenej podmienky, v žiadnom prípade však nevyzývajú k ničomu. Právne podstatná je však skutočnosť, že vláda podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. prijíma (iba) opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd a iných následkov spôsobených v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu [čl. 6 ods. 2 písm. f) cit. zákona], neurčuje však medze základných práv a slobôd. S poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vláda nemá právomoc obmedziť

základné práva a slobody podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., aj keď vyhlasuje núdzový stav, rovnako ako prezident nemá právomoc obmedziť základné práva a slobody podľa čl. 2 ods. 3, čl. 3 ods. 3, čl. 4 ods. 4 cit. zákona, aj keď tieto právne stavy vypovedá a vyhlasuje.

8. Citované ustanovenia ústavného zákona určujú, že práva a slobody možno obmedziť. Keďže v znení vetných častí nie je ustanovené, ktorý orgán tak vykoná (čl. 2 ods. 2 ústavy), rozsah obmedzení určí Národná rada SR, iba tento zákonodarný orgán je oprávnený určiť medze základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 2, čl. 72 ústavy , Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27. 2. 1997, sp. zn. PL. ÚS 7 /96). Podľa čl. 120 ods. 1 Ústavy SR na vykonanie zákona vláda vydáva nariadenia, nie uznesenia, tieto nie sú nástrojom uplatnenia výkonnej moci. S poukazom na predchádzajúci citovaný nález ani nariadením vlády však nemožno obmedziť základné práva a slobody, nevyplýva to s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR zo znenia ani ČL 119 písm. n), r)Ústavy SR ani z čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z.

9. Formulácia výroku v časti vyhlásenia a vydania posudzovaných pokynov a výziev vlády v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany je právna nesprávnosť, pretože citované právne akty vlády nie sú vyhlásené a vydané v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. Už toto znenie výrokovej vety je právna zmätočnosť. V súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany sa nevydávajú právne akty podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., ale podľa zákona č. 42/1994 Z. z.

10. Je bez pochyb zrejmé, že podľa čl. 5 ods. 3 písm. g) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. sloboda pohybu a pobytu nie je obmedzená zákazom vychádzania, preto s poukazom na čl. 2 ods. 2, čl. 72, čl. 119 písm. n), r) Ústavy SR v spojení s nálezmi Ústavného súdu SR zo dňa 27.2.1997, sp. zn. PL. ÚS 7/96, zo dňa 30.1.2003 sp. zn. III. ÚS 100/02 vláda nemá právomoc takto sama (dokonca uznesením) obmedziť tieto základné práva a slobody .

11. Žalobca k tomu na doplnenie uviedol, že obmedzenie slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania je *expressis verbis* dané iba v čase vojny podľa čl. 2 ods. 3 písm. g), v čase výnimočného stavu podľa čl. 4 ods. 4 písm. h) Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., a v čase vojnového stavu podľa čl. 3 ods. 3 písm. g) cit. zákona možno obmedziť slobodu pobytu povoľovaním pobytu mimo obce. Vláda však svojvoľne a bez opory v zákone obmedzila slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 písm. g) cit. ústavného zákona, a to „právne“ zákazom vychádzania.

12. S poukazom na čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 Ústavy SR v spojení s Nálezom Ústavného súdu zo dňa 30.1.2003 sp. zn. III. ÚS 100/02 nemôže byť vo všeobecne záväznom nariadení uložená nová povinnosť, ktorá neexistuje v zákone. Nerešpektovanie uvedeného príkazu ústavy by znamenalo negáciu zvrchovanosti zákona, a tým popretie samotného princípu právneho štátu.

13. S poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27 . 2 . 1997 , sp. zn . PL . ÚS 7/96, výkonná moc sa môže uplatniť normatívnou činnosťou podľa čl. 120 ústavy alebo podľa čl. 123 ústavy", nie teda uznesením vlády, ale nariadením vlády, pričom ani nariadením vláda nemôže ustanoviť medze základných práv a slobôd či už určením povinnosti alebo akokoľvek inak. Ústavné splnomocnenie podľa čl. 120 ods. 1 teda nedovoľuje vláde obmedziť práva upravené v Druhej hlave ústavy. Ak vláda nariadením ustanoví podmienky obmedzujúce základné práva a slobody, nekoná iba nad rámec úpravy podľa čl. 120 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ale zároveň uplatní svoju normotvornú pôsobnosť spôsobom, ktorý nie je v súlade s čl. 13 ods. 2 a 3 ústavy, lebo svojím nariadením upraví otázky, ktoré ústava dovoľuje regulovať jedine zákonom.

14. Vláda v rozpore s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 2, čl. 72, čl. 119 písm. n), r), čl. 120 Ústavy SR, § 4 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z. tak obmedzila základné práva a slobody, navyše uložením takého obmedzenia - zákaz vychádzania, ktoré pre stupeň ohrozenia bezpečnosti štátu v čase núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. neexistuje v zákone.

15. S poukazom na čl. 144 ods. 1, ods. 2 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR sú súdy zviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. v rámci toho sú oprávnené a povinné nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Sudca netvorí právne predpisy, ale odhaľuje a formuluje vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z

účelu a zmyslu právnej úpravy. Sudca je viazaný výlučne ústavnou konformitou výkladu podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. V opačnom prípade sám poruší zákon a dopustí sa nedovoleného ohýbania práva.

16. Ku konaniu o priestupku žalobca uviedol, že s poukazom na § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.7.2009 sp. zn. 7 Sžso 85/2008 vyplýva, že „pre účely posúdenia otázky nepodriadenia sa podzákonnému aktu bolo potrebné zistiť, či žalobca (ako obvinený z priestupku) porušil povinnosti uložené jmu zákonom. Keďže z obsahu vykonaného dokazovania vyplývalo, že žalobca bol postihnutý za konanie, ktoré porušením právnej povinnosti nie je, nemožno považovať rozhodnutie správneho orgánu za zákonné.

17. S poukazom na čl. 2 ods. 3 Ústavy SR v spojení s čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. obmedzenie slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania nie je určené zákonom. Žalobca ako obvinený z priestupku nemal zákonom určený zákaz vychádzania, a to ani pod podmienkou v zmysle predmetných aktov vlády, v posudzovanom čase.

18. Žalobca má za to, že správny orgán nesprávne vec posúdil, ak konanie žalobcu vybavil ako priestupok podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva, pretože neuposlušnosť pokynu a výzvy vlády podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. nie je „pokynom a výzvou“ v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany, zároveň podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 cit. ústavného zákona nie je určený zákaz vychádzania.

19. Podľa žalobcu spáchať priestupok podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. porušením povinnosti podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. je objektívne nemožné a de iure ide o právnu nezmyselnosť. Z materiálneho hľadiska však vôbec neexistuje porušená povinnosť zákazu vychádzania v čase núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z.

20. Uznesenie vlády nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, opak nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona Národnej rady SR. Zo zákonnej definície všeobecne záväzného právneho predpisu podľa § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. vyplýva, že uznesenie vlády tam nepatrí. S poukazom na čl. 120 Ústavy SR, § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. uznesenie vlády nie je vykonávacím predpisom vôbec, nejde o všeobecne záväzný právny predpis vôbec. Uznesenie vlády je podľa § 13 písm. e) zákona č. 400/2015 Z. z. iným aktom, ktorý je s poukazom na § 19 ods. 3 cit. zákona vyhlásený ako iný akt, týmto sa stáva záväzný, a to voči orgánom, ktoré ho realizujú a priamo dotknutým subjektom (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 27. 2. 1997, sp. zn. PL. ÚS 7/96, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2012 sp. zn. 11. ÚS 514/2012, Uznesenie Ústavného súdu SR, zo dňa 10.4.2008 sp. zn. III. ÚS 102/08). Adresátom - subjektom povinným vykonať posudzované uznesenia vlády sú členovia vlády, predseda Správy štátnych hmotných rezerv SR, predseda vlády, ministerka kultúry, nie subjekty súkromného práva. Žalobca uviedol, že z posudzovaných uznesení Vlády SR, ktoré sú publikované v Zbierke zákonov SR vyplýva, že nie sú podpísané príslušnou osobou - nie sú podpísané nikým. Posudzované uznesenia vlády podľa žalobcu trpia ťažkými vadami majúcimi za následok ich ničotnosť (absolútny omyl v osobe adresáta, nedostatok právneho základu zákazu vychádzania podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., nedostatok právomoci vlády obmedziť takto uvedené práva a slobody, nedostatok obligatórnej náležitosti podpisu, požiadavka fakticky nemožného plnenia), na základe toho sú nulitnými aj rozhodnutia Okresného úradu Čadca, odbor krízového riadenia zo dňa 11.11.2021 SP. zn. OU-CA-OKR-2021/004291-017 a Okresného úradu Žilina, odbor opravných prostriedkov zo dňa 03.03.2022 SP. zn. OU-ZA-OOPI-2022010387-002, ktoré trpia tiež nedostatkom vecnej príslušnosti správnych orgánov na ich vydanie (Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18.5.2016 SP. zn. I. ÚS 323/2016, Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.12.2018 SP. zn. 8Sžr 52/2016). Adresátom posudzovaných uznesení vlády nie sú subjekty súkromného práva, ale subjekty v nich označené na ich vykonanie, t. j. členovia vlády a predseda Správy štátnych hmotných rezerv SR, adresátom teda nie je žalobca.

21. Podľa žalobcu odhliadnuc od formálnych nedostatkov posudzovaných uznesení vlády, tieto právne akty podľa Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu nie sú vydané v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany, ale úloh na obranu štátu a zachovania jeho bezpečnosti. Nie je naplnená objektívna stránka skutku a tým ani jeden zo základných znakov posudzovaného priestupku.

22. Žalobca uviedol, že materiálny právny štát sa nezakladá na zdanlivom dodržiavaní práva či na formálnom rešpektovaní jeho obsahu spôsobom, ktorý predstiera súlad právne významných skutočností s právnym poriadkom. Podstata materiálneho právneho štátu spočíva v uvádzaní platného práva do súladu so základnými hodnotami demokraticky usporiadanej spoločnosti a následne v dôslednom uplatňovaní platného práva bez výnimiek založených na účelových dôvodoch (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 20.5.2009 SP. zn. PL. Ús 17/08).

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe žalobcu

23. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 16.02.2023. Ziadal správnu žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu. Vo svojom vyjadrení uviedol, zotrváva na svojom právnom názore vyjadrenom v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí a nestotožnil sa s právnym názorom žalobcu vyjadreným v podanej žalobe, pričom považuje svoje skutkové i právne závery v preskúmvanej veci za správne a súladné so zákonom. Zo spisového materiálu a zo zabezpečených dôkazov jednoznačne vyplýva, že žalobca sa dopustil skutku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

24. Podľa názoru žalovaného, konanie žalobcu, tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia č.: OU-ZA-OOP1-2022/012057-002 zo dňa 24.02.2022 je bezpochybné konaním, ktoré v zmysle § 2 zákona o priestupkoch, teda je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin. Žalobca, v procesnom postavení obvineného z priestupku, tak svojím konaním obligatórne naplnil všetky 4 znaky kumulatívne, naplnil taktiež materiálny znak priestupku a tak bolo možné priestupok vedený proti jeho osobe objasniť a sankcionovať.

25. K námietke, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia neboli doručené zákonným spôsobom na adresu, ktorú si žalobca určil, žalovaný uvádza, že touto sa už zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia napadnutého predmetnou žalobou.

26. Podľa Uznesenia vlády SR č. 160 zo 17. marca 2021 k návrhu na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, bol schválený návrh na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. na obdobie 40 dní s účinnosťou od 20. marca 2021 na postihnutom území Slovenskej republiky. Spomínané uznesenie zároveň taxatívnym spôsobom vymedzilo prípady, na ktoré sa toto obmedzenie nevzťahuje za súčasného preukázania sa príslušným testom, dokladom o očkovaní a pod.

27. Žalovaný zároveň poukázal na znenie čl. 5 ods. 1 Ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, podľa ktorého môže núdzový stav vyhlásiť len vláda. Podľa čl. 5 ods. 3 možno v čase núdzového stavu v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, a to najviac v rozsahu uvedenom v tomto ustanovení. Ústavný zákon výslovne neustanovuje formu, akou má byť vyhlásený núdzový stav, ani akou formou majú byť v núdzovom stave obmedzené základné práva a slobody.

28. Žalovaný upriamil pozornosť na existenciu nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 10. 12. 2014, sp. zn. PL. ÚS 10/2013: „Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti je možné ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Dominantnou črtou v tomto ustanovení je výhrada zákona vzhľadom na ukladanie povinností. Avšak výhrada zákona predstavuje len základ pre stanovenie povinností. Z uvedeného vyplýva, že samotnú povinnosť možno uložiť uznaným prameňom práva – jednak zákonom alebo tak môže urobiť na základe výslovného zákonného splnomocnenia aj podzákonný právny predpis (vykonávací právny predpis), ktorý sa bude pohybovať v medziach tohto splnomocnenia. Inak povedané, povinnosti môžu byť ukladané v podzákonných predpisoch, ale nie na základe podzákonných predpisov. Na účely ochrany základných práv a slobôd je nevyhnutné ústavnú úpravu v čl. 13 ods. 1 písm. a) interpretovať veľmi striktno ako ústavnú normu, ktorá dovoľuje uložiť povinnosti v podzákonnom právnom predpise výhradne et intralegem

s tým, že predpokladom využitia tejto ústavnej normy je splnenie formálnej podmienky (zmocnenie výslovne uvedené v zákone) spolu so splnením podmienky náležitej kvality uvedeného zmocnenia, ktorá sa dosiahne vtedy, ak zmocnenie jednoznačne vymedzí hranice, v ktorých je podzákonná úprava prípustná.“

29. Žalovaný má za to, že v zmysle citovaného nálezu Ústavného súdu SR postačuje, ak by základ stanovenia povinnosti, resp. obmedzenie práva bol daný v zákone, resp. v ústavnom zákone (ktorým je zák. č. 227/2002 Z. z.) a konkrétna povinnosť, resp. zákaz by boli uložené podzákonným právnym predpisom, ktorým je napr. Uznesenie vlády SR č. 160 z 17. marca 2021. Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR sa musí pri obmedzovaní základných práv a slobôd dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Ide o požiadavku primeranosti, dodržaniu ktorej a priori nebráni obmedzenie základných práv uznesením vlády na základe ústavného zákona.

30. Žalovaný tiež poukázal na ďalší nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS. 22/2020 zo dňa 14. 10. 2020, v ktorom rozhodoval o súlade uznesenia vlády vydaného v súvislosti s núdzovým stavom s Ústavou SR. Ústavný súd SR skonštatoval: „Z čl. 5 ods. 3 a čl. 11 ods. 1 ústavného zákona o bezpečnosti štátu teda vyplýva, že vláda môže počas núdzového stavu obmedziť základné práva tak, ako to bolo na základe uznesenia č. 114/2020, ale nie je povinná tak urobiť“ (bod 60.) Ústavný súd SR teda explicitne uznal právomoc vlády obmedziť základné práva v núdzovom stave a taktiež urobiť tak práve uznesením.

Replika žalobcu

31. Žalobca uviedol, že má za to, že od počiatku neexistoval dôvod na začatie jeho stíhania vo veci údajne spáchaného priestupku. Uviedol, že za odopretie spravodlivosti je treba považovať nielen situáciu, kedy je jednotlivec úplne zbavený možnosti k súdu pristúpiť, ale aj situáciu, kedy stanoveným postupom svoje právo pred súdom uplatnil, avšak ten dospel výkladom procesných predpisov k záveru, že jednotlivcovi ochrana práv v takejto miere nenáleží a formalisticky sa odmietol námietkami účastníka konania zaoberať. Ústavne nesúladný výklad zákona má tak za následok nesprávne rozhodnutie súdu. Poukázal na právny základ núdzového stavu, kedy podľa žalobcu, počas núdzového stavu v Slovenskej republike nemohli byť podľa zámeru ústavodarcu ukladané povinnosti prostredníctvom bežného zákonodarstva, ani podzákonnými právnymi predpismi, prípadne v nich obsiahnutými právnymi normami, ergo tak, ako v prípade tzv. bežného ústavného režimu. Vláda (avšak žiadny iný orgán verejnej moci) mohla obmedziť výlučne základné práva a slobody a uložiť výlučne povinnosti taxatívne špecifikované v Ústavnom zákone o bezpečnosti od 29. decembra 2020, teda počas druhého a tretieho núdzového stavu. Počas trvania núdzového stavu mohla vláda (žiadny iný orgán verejnej moci) obmedziť len tie (a žiadne iné) základné práva a slobody, a uložiť len tie (a žiadne iné) povinnosti, ktoré sú normované v článku 5 ods. 3 a ods. 4 ústavného zákona o bezpečnosti. Žalobca zastáva názor, že počas núdzového stavu de iure, nemohli byť obmedzované základné práva a slobody a ani ukladané povinnosti nad rámec vykonávacieho ústavného zákona k blanketovej norme (článok 51 ods. 2 Ústavy SR), pokiaľ zavedenie opatrení (zákonmi, podzákonnými právnymi predpismi) súviselo s tzv. pandemiou COVID-19, ktorá predstavovala dôvod na vyhlásenie núdzového stavu. Počas trvania núdzového stavu Slovenská republika, ako vysoká zmluvná strana Rady Európy, prehliadala svoje medzinárodnoprávne záväzky. Predmetný záväzok vyplýva Slovenskej republike (nielen) z článku 15 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Slovenská republika sa zaviazala informovať Radu Európy o dočasnej derogácii od ľudských práv a základných slobôd garantovaných Dohovorom, pokiaľ ich uplatňovanie počas (aj) núdzového stavu obmedzí.

32. Žalobca poukázal na to, že v čase údajne spáchaného skutku žalobcom išlo v poradí o štvrté predĺženie núdzového stavu (odo dňa 20.03.2021 do 28.04.2021). Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že počas núdzového stavu mu nebola ústavne konformným spôsobom uložená povinnosť spočívajúca ani v:

- a) preukázaní sa negatívnym PCR testom nie starším ako 7 dní, ani
- b) negatívnym antigénovým testom certifikovaným na území Európskej únie nie starším ako 7 dní, ani
- c) dokladom o prekonaní ochorenia COVID-19 nie starším ako 3 mesiace, ani
- d) dokladom o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo 14 dní, a napokon ani
- e) dokladom o neumožnení vykonania testu na ochorenie COVID-19 z dôvodu zdravotného stavu alebo zdravotnej kontraindikácie, a to z dôvodu, že žiadna z vyššie špecifikovaných „povinností“ nie je (a nikdy nebola) upravená v článku 5 Ústavného zákona o bezpečnosti, ktorý článok normuje (aj) fakultatívne

možnosti ukladania povinností. Inými slovami, žalobca sa nemohol dopustiť neuposlušnosti pokynu/výzvy vlády.

33. Žalobca poukazuje zároveň aj na tú skutočnosť, že Slovenská republika nespĺnila medzinárodnoprávny záväzok spočívajúci v oznámení Rade Európy, že dočasne deroguje Dohovorom garantovanú slobodu pohybu normovanú v článku 2 ods. 1 protokolu č. 4 k Dohovoru, cit „Každý, kto sa právoplatne zdržiava na území niektorého Štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu. “. Vzhľadom na absenciu dočasnej derogácie, ako aj absenciu výhrady proti predmetnému ľudskému právu garantovanému Dohovorom, sa žalobca nemohol dopustiť porušenia zákazu slobody pohybu.

34. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný vo výroku rozhodnutia označil uznesenie vlády č. 160 zo 17. marca 2021, ktoré je však uverejnené na webovom sídle vlády (nie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky), ako aj na uznesenie vlády č. 128 z 3. marca 2021 uverejnené detto na webovom sídle vlády (nie v Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Pokiaľ mal žalovaný v záujme poukázať na uznesenia vlády a týmito argumentovať údajné „neuposlušnosti pokynov a výzvy vlády“, mal podľa názoru žalobcu dôvodiť vo výroku rozhodnutia uzneseniami zverejnenými v štátnom publikačnom nástroji — Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Žalovaný v rozhodnutí inter alia citoval článok 5 ods. 4 Ústavného zákona o bezpečnosti (str. 3), avšak uniklo jeho pozornosti, že predmetný článok obsahuje spojenie slov „najviac v rozsahu“. Počas trvania jednotlivých krízových situácií (vojna, vojnový stav, výnimočný stav, núdzový stav) môžu byť obmedzené základné práva a slobody a uložené povinnosti „najviac v rozsahu“ upravenom v Ústave SR predpokladanom vykonávacom ústavnom zákone k ústavnej blanketovej norme článku 51 ods. 2 Ústavy SR, ktorá skutočnosť je explicitne ustanovená (aj) v znení článku 5 ods. 1 a tiež 5 ods. 4 vykonávacieho ústavného zákona. Na uvedenej konštatácii nič nemení ani poukaz žalovaného na dôvodovú správu spojenú so zmenou, ktorá sa týkala § 3b ods. 4 ani § 32 ods. 1 písm. a) Zákona o civilnej ochrane. V tejto súvislosti poukázal na ústavnoprávnu zásadu „čo nie je dovolené, je zakázané“ (secundum et intra legem).

35. Žalobca má za to, že sa nedopustil spáchania žiadneho priestupku a navrhol, aby súd po preskúmaní veci vyniesol rozsudok podľa znenia žalobného návrhu obsiahnutého v žalobe.

36. Žalovaný nevyužil právo podať dupliku.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

37. Zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu Trenčína a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici.

38. Správny súd v Banskej Bystrici ako vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 SSP nezistil dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), preto rozhodnutie vo veci verejne vyhlásil postupom podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP dňa 19. decembra 2023. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli správneho súdu od 20.11.2023 do 19.12.2023.

39. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP; (1) V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

40. Podľa § 190 SSP; ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

41. Podľa § 194 SSP; (1) Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

(2) Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

42. Podľa § 195 SSP; správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak a/ zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, b/ ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie, c/ ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie, d/ ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania, e/ ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

43. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej ako „Ústava Slovenskej republiky“), Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

44. Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

45. Podľa čl. 13 ods. 2 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práva slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

46. Podľa čl. 51 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podmienky a rozsah obmedzenia základných práv a slobôd a rozsah povinností v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu ustanoví ústavný zákon.

47. Podľa čl. 1 ods. 1 až 4 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu, Slovenská republika vykonáva štátnu moc s cieľom zachovať mier a bezpečnosť štátu, najmä brániť svoju zvrchovanosť, územnú celistvosť, nedotknuteľnosť hraníc a demokratický poriadok, chrániť život a zdravie osôb, základné práva a slobody, majetok a životné prostredie a plniť záväzky vyplývajúce z členstva v organizácii vzájomnej kolektívnej bezpečnosti a z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Vypovedať vojnu alebo vyhlásiť vojnový stav, výnimočný stav a núdzový stav možno len za podmienok ustanovených v tomto ústavnom zákone. Základnou úlohou verejnej moci v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu je vykonávať všetky potrebné opatrenia na obranu štátu a zachovanie jeho bezpečnosti, na ochranu života a zdravia osôb, na ochranu majetku, na dodržiavanie základných práv a slobôd, na odvrátenie ohrozenia alebo na obnovu narušeného hospodárstva, najmä riadneho fungovania zásobovania, dopravy a verejných služieb v obciach a na riadne fungovanie ústavných orgánov. Bezpečnosť je stav, v ktorom je zachovávaný miera bezpečnosť štátu, jeho demokratický poriadok a zvrchovanosť, územná celistvosť a nedotknuteľnosť hraníc štátu, základné práva a slobody a v ktorom sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie. Krízová situácia je obdobie, počas ktorého je bezprostredne ohrozená alebo narušená bezpečnosť štátu a ústavné orgány môžu po splnení podmienok ustanovených v tomto ústavnom zákone na jej riešenie vypovedať vojnu, vyhlásiť vojnový stav alebo výnimočný stav, alebo núdzový stav.

48. Podľa čl. 5 ods. 1 až 4 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu, núdzový stav môže vláda vyhlásiť len za podmienky, že došlo alebo bezprostredne hrozí, že dôjde k ohrozeniu života a zdravia osôb, a to aj v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, k ohrozeniu životného prostredia alebo k ohrozeniu značných majetkových hodnôt v dôsledku živelnej pohromy, katastrofy, priemyselnej, dopravnej alebo inej prevádzkovej havárie; núdzový stav možno vyhlásiť len na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky. Núdzový stav možno vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas, najdlhšie na 90 dní. Núdzový stav vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas predĺžiť najviac

o ďalších 40 dní, a to aj opakovane. S predĺžením núdzového stavu podľa druhej vety musí vysloviť súhlas národná rada, a to do 20 dní od prvého dňa predĺženého núdzového stavu. Ak národná rada nevysloví súhlas, predĺžený núdzový stav zanikne dňom neschválenia návrhu vlády na vyslovenie súhlasu s predĺžením núdzového stavu, inak uplynutím lehoty podľa tretej vety na vyslovenie takéhoto súhlasu. Súhlas národnej rady je potrebný aj v prípade opätovného vyhlásenia núdzového stavu, ak od skončenia predchádzajúceho núdzového stavu vyhláseného z tých istých dôvodov neuplynulo 90 dní; tretia a štvrtá veta sa použijú rovnako. V čase núdzového stavu, okrem núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, a to najviac v tomto rozsahu: a) obmedziť nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia núteným pobytom v obydlí alebo evakuáciou na určené miesto, b) uložiť pracovnú povinnosť na zabezpečenie zásobovania, udržiavania pozemných komunikácií a železníc, vykonávania dopravy, prevádzkovania vodovodov a kanalizácií, výroby a rozvodu elektriny, plynu a tepla, výkonu zdravotnej starostlivosti, poskytovania sociálnych služieb, vykonávania opatrení sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, udržiavania verejného poriadku alebo na odstraňovanie vzniknutých škôd, c) obmedziť výkon vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na rozmiestnenie vojakov, príslušníkov ozbrojených zborov, zdravotníckych zariadení, zásobovacích zariadení, záchranných služieb a uvoľňovacích a iných technických zariadení, d) obmedziť výkon vlastníckeho práva k huteľným veciam zákazom vjazdu motorových vozidiel alebo obmedzením ich používania na súkromné účely a na podnikanie, e) obmedziť nedotknuteľnosť obydlia na ubytovanie evakuovaných osôb, f) obmedziť doručovanie poštových zásielok, g) obmedziť slobodu pohybu a pobytu, h) obmedziť alebo zakázať uplatňovanie práva pokojne sa zhromažďovať alebo zhromažďovanie na verejnosti podmieniť povoľovaním, i) obmedziť právo slobodne rozširovať informácie bez ohľadu na hranice štátu a slobodu prejavu na verejnosti, j) zabezpečiť vstup do vysielania rozhlasu a televízie spojený s výzvami a informáciami pre obyvateľstvo, k) zakázať uplatňovanie práva na štrajk, l) vykonať opatrenia na riešenie stavu ropnej núdze. V čase núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, a to najviac v rozsahu podľa odseku 3 písm. a), b), e), g), h) alebo písm. j).

49. Podľa čl. 11 ods. 1 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu, rozhodnutia o vypovedaní vojny a o uzavretí mieru, o vyhlásení vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu a o ich skončení, o predĺžení výnimočného stavu a o predĺžení núdzového stavu a o obmedzení základných práv a slobôd a uložení povinností, uznesenie národnej rady podľa čl. 5 ods. 2, ako aj uznesenia Parlamentnej rady, Bezpečnostnej rady a bezpečnostných rád krajov a bezpečnostných rád okresov sa bezodkladne vyhlasujú v tlači a vo vysielaní rozhlasu a televízie a ich vydanie sa oznamuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

50. Podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, priestupku na úseku civilnej ochrany sa dopustí ten, kto neuposlúchne varovné signály, pokyny a výzvy vlády, ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných ústredných štátnych orgánov, okresných úradov, obcí, právnických osôb a fyzických osôb, ktoré vyhlasujú a vydávajú v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany.

51. Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva, civilná ochrana je systém úloh a opatrení zameraných na ochranu života, zdravia a majetku, spočívajúcich najmä v analýze možného ohrozenia a v prijímaní opatrení na znižovanie rizík ohrozenia, ako aj určenie postupov a činnosti pri odstraňovaní následkov mimoriadnych udalostí. Poslaním civilnej ochrany je v rozsahu ustanovenom týmto zákonom chrániť život, zdravie a majetok a utvárať podmienky na prežitie pri mimoriadnych udalostiach a počas vyhlásenej mimoriadnej situácie.

52. Podľa § 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec.

53. Podľa § 52 ods. 1, 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení účinnom v čase rozhodovania žalovaného, priestupky prejednávajú obvodné úrady, ak zákon neustanovuje inak. Orgány Policajného zboru prejednávajú priestupky a) spáchané porušením všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, b) proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. l), c) extrémizmu podľa § 47a, d) ak tak ustanovuje osobitný zákon.

54. Správny súd v Banskej Bystrici preskúmal v rozsahu uplatnených žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP) napadnuté rozhodnutie, prvostupňové rozhodnutie ako aj priebeh administratívneho konania predchádzajúci ich vydaniu, vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase právoplatnosti rozhodnutia žalovaného (§ 135 ods. 1 SSP; čo do posúdenia zodpovednosti za spáchanie z priestupku zo znenia právnej normy v znení účinnom v čase spáchania skutku – 16. marca 2021), rešpektujúc nastúpené účinky koncentrácie rozsahu a dôvodu žaloby v zmysle úpravy § 183 SSP, konštatujúc, že neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce zrušenie napadnutých rozhodnutí správnych orgánov na základe právnej úpravy § 195 písm. a) až e) SSP a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol podľa § 190 SSP.

55. Súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia postupu správnych orgánov podľa SSP je povinný posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či náležite zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, ako aj dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

56. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe z hľadiska toho, či takéto namietané procesné pochybenia správneho orgánu sú takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

57. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých tento orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový orgán si zabezpečil dôkazy, logickým hodnotením ktorých získal relevantné skutkové zistenia, a ktoré posúdil v súlade s platnou právnou úpravou.

58. Kľúčovou námietkou žalobcu bolo, že konanie žalobcu nie je priestupkom, pretože zákaz vychádzania v čase núdzového stavu nie je určený zákonom, žalobca nie je adresátom posudzovaných uznesení vlády (ktoré vzhľadom na absenciu podpisu nie sú záväzné pre nikoho), nie je naplnená objektívna skutku podľa § 32 ods. 1 písm. a) podľa zákona č. 42/1994 Z. z., absentuje právny základ zákazu vychádzania v čase núdzového stavu-posudzované uznesenia obsahujú požiadavku fakticky nemožného plnenia, čo spôsobuje nulitu, vláda ako výkonný orgán nemá dostatok právomoci určiť medze základných práv a slobôd a ani určiť novú povinnosť, ktorá nie je v zákone, t.j. zákaz vychádzania v čase núdzového stavu. Správnymi orgánmi zistený skutkový stav žalobca v žiadnom rozsahu nerozporoval. Namietal len tú skutočnosť, že neporušil žiadnu právnu povinnosť a jeho konanie nie je priestupkom.

59. Správny súd preskúmaním veci zistil, že žalobca bol správnymi orgánmi uznaný vinným z priestupku na úseku civilnej ochrany obyvateľstva v zmysle § 32 ods. 1 písm. a) zákona č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v spojení s Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 z 17. marca 2021 k návrhu na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov a uznesením Vlády Slovenskej republiky č. 128 z 3. marca 2021 k návrhu na aktualizácie mapy okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19, ktorého sa žalobca dopustil dňa 28.03.2021 v čase 17:00 hod. tým, že sa nachádzal počas zákazu vychádzania pred vstupom do predajne OBI na ulici Vysokoškolákov č. 35A, Žilina, bez preukázania sa negatívnym PCR testom nie starším ako 7 dní, negatívnym antigénovým testom certifikovaným na území Európskej únie nie starším ako 7 dní alebo dokladom o prekonaní ochorenia COVID-19 nie starším ako 3 mesiace alebo dokladom o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo 14 dní alebo dokladom o neumožnení vykonania testu na ochorenie COVID-19 z dôvodu zdravotného stavu alebo zdravotnej kontraindikácie, a teda uvedeným konaním neuposlúchol pokyny a výzvy vlády, ktoré vyhlasuje a vydáva v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany. Za tento priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Z. z. a taktiež v zmysle ust. § 32 ods. 2 zákona č. 42/1994 Z. z., bola žalobcovi uložená sankcia pokarhanie a zároveň bola žalobcovi uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur.

60. Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka. Subjektom je páchatel' priestupku; subjektom môže byť len fyzická osoba. Podmienkou je deliktuálna spôsobilosť osoby, teda spôsobilosť naplniť svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty priestupku (vek 15 rokov, neexistencia dôvodov vylučujúcich nepríčetnosť) – žalobca. Subjektívna stránka predstavuje zavinenie; zavinenie môže byť úmyselné alebo z nedbanlivosti; na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie hoci len z nedbanlivosti, ak zákon nevyžaduje výslovne úmysel. V prípade priestupku na úseku civilnej ochrany podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona o civilnej ochrane obyvateľstva postačuje na naplnenie subjektívnej stránky priestupku už zavinenie nedbanlivostné a nevyžaduje sa prítomnosť úmyslu páchatel'ea. Objektom sú vybrané spoločenské vzťahy, ktoré sú chránené zákonom a proti ktorým konanie smeruje – v našom prípade je objektom priestupku civilná ochrana v rozsahu ustanovenom zákonom o civilnej ochrane obyvateľstva - chrániť život, zdravie a majetok a utvárať podmienky na prežitie pri mimoriadnych udalostiach a počas vyhlásenej mimoriadnej situácie. Objektívna stránka je daná konaním (komisívnym, omisívnym), následkom a príčinnou súvislosťou medzi konaním a následkom (kauzálny nexus).

61. Z administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa nachádzal počas zákazu vychádzania pred vstupom do predajne OBI na ulici Vysokoškolákov č. 35A, Žilina, bez preukázania sa negatívnym PCR testom nie starším ako 7 dní, negatívnym antigénovým testom certifikovaným na území Európskej únie nie starším ako 7 dní alebo dokladom o prekonaní ochorenia COVID-19 nie starším ako 3 mesiace alebo dokladom o zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo 14 dní alebo dokladom o neumožnení vykonania testu na ochorenie COVID-19 z dôvodu zdravotného stavu alebo zdravotnej kontraindikácie, a teda uvedeným konaním neuposlúchol pokyny a výzvy vlády, ktoré vyhlasuje a vydáva v súvislosti s plnením úloh civilnej ochrany.

62. V zmysle čl. 6 ods. 2 písm. a) Ústavného zákona o bezpečnosti štátu, je to vláda, ktorá zodpovedá za obranu a bezpečnosť štátu, pričom podľa ustanovenia čl. 1 ods. 3 tohto zákona pod pojem bezpečnosť štátu patrí okrem iného aj ochrana života a zdravia osôb. Okrem toho vláda podľa článku 6 ods. 2 písm. f) Ústavného zákona o bezpečnosti štátu prijíma opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd a iných následkov spôsobených v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu. Ústavný zákon o bezpečnosti štátu výslovne v čl. 5 nestanovuje, ktorý štátny orgán má právomoc obmedzovať základné práva a slobody počas núdzového stavu a ani to, akým formálnym aktom tak má urobiť. Jazykovým a systematickým výkladom dotknutých ustanovení Ústavného zákona o bezpečnosti štátu je však možné dospieť k záveru, že touto právomocou v čase núdzového stavu disponuje vláda Slovenskej republiky.

63. V tejto súvislosti správny súd považuje za potrebné poukázať na rozlíšenie pojmu ukladanie povinností a úprave medzí práv a slobôd, to znamená vymedzenie základných práv a slobôd, vrátane možností ich obmedzenia. Pod obmedzením práva sa rozumie taký zásah do práva, ktorý zúži hranice, ktorými je právo vymedzené. Z čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že medze základných

práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou výlučne formou zákona. Citovaný článok Ústavy má na mysli normatívne obmedzenie základných práv a slobôd, teda vytvorenie materiálnych podmienok obmedzenia základných práv a slobôd v zákone, po splnení ktorých je možné realizovať obmedzenie základného práva alebo slobody aj v aplikačnej praxi. Tento záver vyplýva z nadväzujúcich ustanovení článku 13 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky upravujúcich podmienky obmedzenia základných práv alebo slobôd. Zákon, ktorý primárne upravuje právomoc vlády v čase vyhláseného núdzového stavu obmedziť základné práva a slobody, je Ústavný zákon o bezpečnosti štátu, ktorý v čl. 5 ods. 3 taxatívne vymenúva základné práva a slobody, ktoré má možnosť vláda počas platného núdzového stavu obmedziť, prípadne aké povinnosti môže uložiť. Vládu Slovenskej republiky pri obmedzovaní práv a slobôd a ukladaní povinností limituje rozsahom, časom a vymedzením územia. rozhodnutím vlády Slovenskej republiky o obmedzení základných práv a slobôd, resp. uložením povinností vládou v zmysle čl. 5 ods. 3 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu nejde o ukládanie (normatívne) novej povinnosti, ako to predpokladá čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale len o obmedzenie už existujúcich práv a slobôd a o možnosť vyžadovať splnenie zákonom uložených povinností, ktoré sú potrebné na odvrátenie krízovej situácie, pričom tieto kompetencie vlády Slovenskej republiky upravuje okrem vyššie citovaného Ústavného zákona napr. aj zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov. Ide teda o aplikáciu práva vyjadreného v Ústave Slovenskej republiky, ústavných zákonoch a zákonoch, ktoré vláda robí v rámci svojej Ústavou Slovenskej republiky a Ústavným zákonom o bezpečnosti štátu zverenej právomoci.

64. Správny súd považoval za nutné v súvislosti so žalobnými námietkami žalobcu zaoberať sa otázkou formy rozhodnutia vlády, ktorými táto obmedzila základné práva a slobody. Vláda Slovenskej republiky rozhoduje ako kolektívny orgán, ktorý musí svoju vôľu (rozhodnutie) navonok vyjadriť v určitej forme, ktorou je spravidla uznesenie vlády, tak ako to predpokladá aj kompetenčný zákon. Zároveň je potrebné rozlišovať uznesenie vlády ako akt vrcholného orgánu výkonnej moci smerujúci do vnútra výkonnej moci, ktorým vláda riadi ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy v rámci výkonnej moci a uznesenie vlády vydané podľa čl. 5 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu, kde má vláda v čase vyhláseného núdzového stavu právomoc obmedzovať základné práva a slobody v rozsahu a za podmienok určených týmto ústavným zákonom. Otázkou povahy rozhodnutia vlády sa zaoberal už skôr aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 514/2012 zo dňa 22.11.2012 vyplýva, že uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať tieto orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády.

65. K druhej skupine uznesení vlády Slovenskej republiky vydaných podľa čl. 5 Ústavného zákona o bezpečnosti štátu správny súd považuje za potrebné uviesť, že tieto podliehajú podľa čl. 129 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky preskúmaniu Ústavným súdom, pričom na začatie konania na Ústavnom súde o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu sú aktívne legítimovaní podľa ust. § 189 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov: a) najmenej pätina poslancov Národnej rady, b) prezident, c) vláda, d) generálny prokurátor. Z uvedeného vyplýva záver o právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky preskúmať napadnuté uznesenia vlády v konaní podľa § 189 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov na návrh oprávnených subjektov (§ 189). Z aktuálnej judikatúry ústavného súdu sa nedá odvodiť, že by rozhodnutia vlády Slovenskej republiky, ktorými vláda realizuje svoje právomoci podľa čl. 119 Ústavy Slovenskej republiky, boli napadnuteľné riadnymi alebo mimoriadnymi opravnými prostriedkami v rámci akéhokolvek procesného predpisu (napr. Správny poriadok; SSP).

66. UZNESENÍM VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY č. 128 zo dňa 03.marca 2021 k návrhu aktualizácie mapy okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19, vláda schválila v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie proti epidemickým opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len „COVID AUTOMAT“) s účinnosťou od 8. marca 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19 takto: – štvrtý stupeň varovania: okres Bánovce nad Bebravou, okres Detva, okres Dolný Kubín, okres Dunajská Streda, okres Galanta, okres Hlohovec, okres Humenné, okres Ilava, okres

Košice I – IV, okres Košice-okolie, okres Martin, okres Nové Mesto nad Váhom, okres Partizánske, okres Piešťany, okres Považská Bystrica, okres Púchov, okres Revúca, okres Rimavská Sobota, okres Rožňava, okres Ružomberok, okres Šaľa, okres Trenčín, okres Trnava, okres Turčianske Teplice, okres Žarnovica, okres Žiar nad Hronom, okres Zvolen, – tretí stupeň varovania: okres Banská Bystrica, okres Banská Štiavnica, okres Bardejov, okres Bratislava I – V, okres Brezno, okres Bytča, okres Čadca, okres Gelnica, okres Komárno, okres Krupina, okres Kysucké Nové Mesto, okres Levice, okres Levoča, okres Liptovský Mikuláš, okres Lučenec, okres Malacky, okres Michalovce, okres Myjava, okres Námestovo, okres Nitra, okres Nové Zámky, okres Pezinok, okres Poltár, okres Poprad, okres Prešov, okres Prievidza, okres Sabinov, okres Senec, okres Senica, okres Skalica, okres Snina, okres Sobrance, okres Spišská Nová Ves, okres Stará Ľubovňa, okres Stropkov, okres Svidník, okres Topoľčany, okres Trebišov, okres Veľký Krtíš, okres Vranov nad Topľou, okres Žilina, okres Zlaté Moravce, – druhý stupeň varovania: okres Kežmarok, okres Medzilaborce, okres Tvrdošín.

67. UZNESENÍM VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY č. 160 zo 17. marca 2021 k návrhu na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, vláda schválila návrh na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; predĺžila opakovane podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na obdobie 40 dní s účinnosťou od 20. marca 2021 na postihnutom území Slovenskej republiky, ktorým je územie celej Slovenskej republiky, núdzový stav, vyhlásený uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020, ktorý bol vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie; obmedzila s účinnosťou od 20. marca 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 20. marca 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu opakovane predĺženého týmto uznesením, teda uplynutím 28. apríla 2021, pričom toto obmedzenie sa nevzťahuje na: v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu do a zo zamestnania zamestnanca školy a školského zariadenia, ak sa táto osoba preukáže potvrdením zamestnávateľa s určením pracovnej doby a miesta výkonu práce a negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, cestu do a zo zamestnania zamestnanca, okrem zamestnancov škôl a školských zariadení, ktorý nemôže vzhľadom na povahu práce vykonávať túto ako prácu z domácnosti, ak sa preukáže potvrdením zamestnávateľa s určením pracovnej doby a miesta výkonu práce a na cestu na výkon podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti, ktorá nemôže byť vykonávaná ako práca z domácnosti a cestu späť ak sa táto osoba preukáže v rámci okresu zaradeného uznesením vlády SR podľa COVID AUTOMAT-u do IV. a III. stupňa varovania negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, ak sa táto osoba preukáže v rámci okresu zaradeného uznesením vlády SR podľa COVID AUTOMAT-u do II. stupňa varovania negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 14 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 14 dní, ak sa táto osoba preukáže v rámci okresu zaradeného uznesením vlády SR podľa COVID AUTOMAT-u do I. stupňa varovania negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 21 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 21 dní, alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo

nie starším ako 7 dní, alebo osobu, ktorá prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ide o osobu mladšiu ako 15 rokov, alebo o osobu staršiu ako 65 rokov, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo ide o zdravotne ťažko postihnutú osobu, ktorá sa pohybuje s pomocou vozíčka, alebo osobu, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, alebo osobu, ktorej bolo diagnostikované stredne ťažké alebo ťažké mentálne postihnutie alebo osobu dispenzarizovanú so závažnou poruchou autistického spektra, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu dieťaťa do a zo zariadenia starostlivosti o deti do troch rokov veku, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu dieťaťa do a z materskej školy, žiaka prvého stupňa základnej školy, dieťaťa alebo žiaka špeciálnej školy do školy a školského zariadenia, a cestu späť, ak sa jeden zákonný zástupca žijúci v spoločnej domácnosti preukáže negatívnym výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní alebo ak zákonný zástupca žijúci v spoločnej domácnosti prekonal ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak zákonný zástupca žijúci v spoločnej domácnosti bol zaočkovaný proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo ak zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia zákonných zástupcov žijúcich v spoločnej domácnosti neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu žiaka a poslucháča od druhého stupňa základnej školy do školy a školského zariadenia, ak sa preukáže negatívnym výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ktorý prekonal ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ktorého zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19 a cestu späť, a ak jeho jeden zákonný zástupca žijúci v spoločnej domácnosti sa preukáže negatívnym výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ak zákonný zástupca bol zaočkovaný proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo ak zákonný zástupca žijúci v spoločnej domácnosti prekonal ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia zákonných zástupcov žijúcich v spoločnej domácnosti neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu na účel sprevádzania dieťaťa, žiaka alebo poslucháča podľa bodu 16 až 18 a cestu späť, ak ju vykonáva osoba, ktorá sa preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo osoba, ktorá prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak zákonný zástupca bol zaočkovaný proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu rodiča, inej oprávnenej osoby a cestu dieťaťa realizovanú v súvislosti s rozhodnutím súdu vo veci styku rodiča (prípadne inej oprávnenej osoby) s dieťaťom, vo veci striedavej osobnej starostlivosti alebo cestu realizovanú na účel stretnutia sa s dieťaťom po dohode rodičov a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. osobu pri zabezpečovaní a presúvaní sa do zariadení sociálnych služieb a sociálnej pomoci a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. zdravotnú vychádzku osoby staršej ako 65 rokov, alebo zdravotne ťažko postihutej osoby, ktorá sa pohybuje s pomocou vozíčka, alebo osoby, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, osobu, ktorej bolo diagnostikované stredne ťažké alebo ťažké mentálne postihnutie alebo osobu dispenzarizovanú so závažnou poruchou autistického spektra, do vzdialenosti 1000 metrov od bydliska, pričom takúto vychádzku vykonáva samostatne alebo s členom spoločnej domácnosti, cestu na dostavenie sa pred orgán činný v trestnom konaní v súvislosti s úkonom v trestnom konaní a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu na orgán verejnej moci na účely vykonania úkonu, ktorý nemôže byť vykonaný zaslaním zásielky alebo prostriedkami diaľkovej komunikácie a cestu späť, ak ju vykonáva osoba, ktorá sa preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo osoba, ktorá prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná

kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu na pojednávanie, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu osoby na účel vykonania pracovného pohovoru, výberového konania, prijímacieho konania alebo uzavretia pracovnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy a cestu späť, ak sa táto osoba preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu osoby s dieťaťom do šiestich rokov veku do vzdialenosti 1000 m od bydliska a cestu späť, v čase od 05.00 hod. do 20.00 hod. cestu osoby na najbližší zberný dvor a cestu späť, ak sa táto osoba preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu nie starším ako 7 dní alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, cestu študenta 4., 5. a 6. ročníka v študijnom odbore všeobecné lekárstvo, študenta 2. a 3. ročníka v študijnom odbore ošetrovateľstvo, študenta 2. a 3. ročníka v študijnom odbore pôrodná asistencia, študenta 4., 5. a 6. ročníka študijného odboru zubné lekárstvo, študenta 4. a 5. ročníka študijného odboru farmácia, študenta 2. a 3. ročníka v študijnom odbore verejné zdravotníctvo, študenta 2. a 3. ročníka v študijnom odbore zdravotníckej vedy do vysokej školy, špecializovaného výučbového zariadenia a účelového zariadenia vysokej školy a cestu späť, ak sa preukáže negatívnym výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako 7 dní, alebo ktorý prekonal ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo bol zaočkovaný proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo ktorého zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19.

68. Správny súd vzhľadom na uvedené poukazuje na to, že v čase spáchania skutku žalobcom, teda dňa 28.03.2021, bol pre územie Slovenskej republiky vyhlásený núdzový stav, ktorý trval od 1. októbra 2020 do 15. mája 2021, počas ktorého „na základe Ústavného zákona o bezpečnosti štátu vláda mohla uznesením ukladať povinnosti a obmedzovať v tomto zákone vypočítané (čl. 5 ods. 3 Ústavného zákona) základné práva, vrátane slobodu pohybu a pobytu. V súvislosti s námietkou žalobcu, že vláda nemá právomoc obmedziť základné práva a slobody, správny súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL. ÚS 2/2021-80 zo dňa 31. marca 2021, podľa ktorého „núdzový stav má v našom právnom poriadku rozsiahle účinky a na základe ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu umožňuje vláde, aby priamo jej rozhodnutím obmedzila vymenované základné práva a uložila povinnosti...Ústavný zákon o bezpečnosti štátu je samotnou ústavou predpokladaný predpis (čl. 51 ods. 2 a čl. 102 ods. 3 ústavy). Má rovnakú právnu silu ako ústava s tým, že stojí vedľa ústavy „pripravený“ na ním predpokladané osobitné krízové situácie. Pozícia ústavného zákona o bezpečnosti štátu vyjadruje, že sa aplikuje ojedinele, len v skutočne potrebných situáciách, avšak zároveň umocňuje právnu istotu tým, že je vopred jasné, ako bude štátna moc v osobitných situáciách postupovať. Ústava a ústavný zákon o bezpečnosti štátu tak sledujú, aby bol „za každú cenu“ zachovaný právny štát. Tieto myšlienky sú priamo vyjadrené v čl. 1 ods. 1 a 2 ústavného zákona o bezpečnosti štátu.“

69. Ďalej Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze konštatuje, že „ústavnoprávna koncepcia ľudských práv a slobôd počas núdzového stavu je upravená v čl. 51 ods. 2 ústavy, ktorý je systematicky zaradený k spoločným ustanoveniam k druhej hlave ústavy, ktorá upravuje základné práva a slobody. Ústavný zákon o bezpečnosti štátu tak v zásade samostatne upravuje podmienky a rozsah obmedzenia základných práv a slobôd. Ústavný zákon o bezpečnosti štátu tak na rozdiel od ústavy umožňuje (i) priamo uznesením vlády obmedzovať vypočítané základné práva a slobody, (ii) pričom sa tak musí diať v nevyhnutnom rozsahu a čase. Uvedený model vytvára základ pre okamžitú akcieschopnosť vlády pri prijímaní účinných opatrení na odvrátenie bezprostrednej pandemickej hrozby. Osobitne pre núdzový stav v čase pandémie platí čl. 5 ods. 4 ústavného zákona o bezpečnosti štátu, podľa ktorého

v čase núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky, a to najviac v rozsahu podľa odseku 3 písm. a), b), e), g) , h) alebo písm. j). Štandardom prieskumu obmedzení základných práv a slobôd počas núdzového stavu je test nevyhnutného rozsahu, ktorý zahŕňa hlavne ochranu pred excesívnosťou základného obmedzenia, resp. základných obmedzení stanovených vládou.“

70. Počas núdzového stavu môže vláda v nevyhnutnom rozsahu obmedziť niektoré základné práva a slobody, pričom Ústava Slovenskej republiky nešpecifikuje, akou formou. Uznesenia vlády vydávané počas núdzového stavu nemajú povahu právneho predpisu, ale ide o iné právne akty zverejňované v Zbierke zákonov. Tieto iné právne akty sú svojou povahou rozhodnutiami vlády vydávanými na základe čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 5 ods. 3 písm. g) Ústavného zákona o bezpečnosti štátu o bezpečnosti štátu, čo predpokladá aj Ústava Slovenskej republiky. Teda slovenský právny poriadok umožňuje, aby vláda svojimi rozhodnutiami v čase núdzového stavu priamo obmedzila základné práva a slobody v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas. Uvedené vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu zo dňa 14. októbra 2020, sp. zn. PL. ÚS 22/2020, z ktorého vyplýva, že: „na základe núdzového stavu možno fakultatívne uznesením vlády priamo obmedziť základné práva a uložiť povinnosti.“

71. Obsahom správnej žaloby žalobcu boli úvahy a názory smerujúce proti ústavnosti uznesení vlády, pre obmedzovanie základných práv a slobôd právnymi aktami nižšej právnej sily ako zákon, z toho plynúci nedostatok kompetencie vlády na vydanie uznesení obmedzujúcich základné práva a slobody, ako aj nedostatok kompetencie správnych orgánov na vydanie prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia. Napokon žalobca namietal aj nesúlad s ústavným spôsobom publikácie právnych aktov (nepodpísané uznesenia vlády). Obsah správnej žaloby tvoria názory, vyjadrenia, nerozvinuté citácie a prejavy nesúhlasu žalobcu vo vzťahu k zmieneným právnym aktom vlády a z nich plynúce všeobecné závery o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu ku kvalite takýchto žalobných námietok považuje správny súd za potrebné poukázať na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/23/2011 zo dňa 22. augusta 2012, podľa ktorých: „Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Obligatórnou náležitosťou žaloby je teda povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému právnemu predpisu a toto tvrdenie právne odôvodniť. Ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupom správnych orgánov mu bola odňatá možnosť ochrany jeho práv, musí uviesť, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať, aké vyjadrenia chcel v priebehu správneho konania uplatniť a čo je dôsledkom znemožnenia ich uplatnení, teda aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto súvislosti porušené. Pokiaľ tak neurobí, nie je možné všeobecne formulované žalobné námietky meritórne prejednať.“ Z uvedeného vyplýva, že bez vyjadrenia jasného stanoviska žalobcu k súvisu týchto námietok so zákonnosťou napadnutého rozhodnutia, t. j. k otázke, v čom konkrétne sa žalovaný mylil pri hodnotení dôkazov a pri právnom posúdení veci a z akých dôvodov, pokiaľ rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, vo svojej podstate nie sú tieto námietky ničím iným, len vyjadrením vlastného názoru, resp. všeobecného nesúhlasu s hodnotením žalovaného. Vyjadrenie nesúhlasu, resp. tvrdenia žalobcu bez špecifikácie právneho významu jednotlivých námietok vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu v konaní o preskúmanie jeho zákonnosti nepostačuje k tomu, aby správny súd mohol dospieť k záveru o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

72. Správny súd upriamuje tiež pozornosť na ustanovenia § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy platí, že vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 9e zákona č. 45/2011 Z. z. o kritickej infraštruktúre v znení zákona č. 72/2021 Z. z.). Podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP v správnej žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť dôvody žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia alebo opatrenia za nezákonné. Pokiaľ sa žalobca podanou správnu žalobou síce domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia, avšak z dôvodov neústavnosti, nesprávnosti, nesúladu s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo iných väd označených rozhodnutí vlády, nemohol byť úspešný, pretože žalobnej argumentácii chýba esenciálna zložka v podobe jasnej, jednoznačnej a priamej súvislosti žalobných námietok s predmetom konania, ktorým bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, nie prieskum uvedených uznesení

vlády. Primárnym predpokladom úspešnosti žalobných námietok je teda formulácia, ktorá konkretizuje dôvody nezákonnosti správneho aktu, voči ktorému sa žalobca domáha súdnej ochrany na správnom súde. Pokiaľ žalobná argumentácia (§ 182 ods. 1 písm. e) a f) SSP) abstrahuje od povahy žalobného návrhu (§ 182 ods. 1 písm. c) a h) SSP), ako je tomu v danom prípade, nemôže očakávať, že na základe tejto vnútorne rozpornej a tým nezrozumiteľnej správnej žaloby je možné požadovanú súdnu ochranu poskytnúť. Zo správnej žaloby vyplýva, že žalobca namietal nulitu napadnutého rozhodnutia, ako správneho aktu, z ktorého nevyplývajú následky, ktoré sú s ním spájané. Z obsahu správnej žaloby plynie, že túto žalobnú námietku žalobca bez bližšieho zdôvodnenia súvislosti so zákonnosťou napadnutého rozhodnutia odôvodnil len jeho predchádzajúcim názorom týkajúcim sa uznesení vlády, ktoré pre nedodržanie stanovenej formy a úzkeho okruhu adresátov považoval za nulitné akty. Pokiaľ ide o nulitu individuálnych správnych aktov je primárne dôležité, že v právnom poriadku Slovenskej republiky chýba všeobecné zákonné vymedzenie pojmu nulita správneho rozhodnutia, resp. vymedzenie väd, ktoré nulitu (ničotnosť) správneho aktu spôsobujú. Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o akt, ako správny akt, ktorý nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadieť“ ako na správny akt. Môže ísť napríklad o nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoci správneho orgánu, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia (KOŠIČIAROVÁ, S. Správny poriadok. Komentár s novelou účinnou od 1. januára 2004, Heuréka, 2004, str. 191). V posudzovanej veci žiaden z takýchto prípadov nebol konkrétne tvrdný ani nenastal. Za nulitný možno považovať taký individuálny správny akt, ktorý spĺňa požiadavky, ktoré všeobecne záväzný právny predpis s nulitou spája (napr. § 64 zákona č. 563/2009 Z. z. Daňový poriadok). Zákon o civilnej ochrane obyvateľstva nevymedzuje kritériá pre nulitu individuálnych správnych aktov, ktoré sú na jeho základe vydávané, preto nulitu napadnutého, resp. prvostupňového rozhodnutia nemožno posudzovať. K namietanej nulite právnych aktov (uznesení vlády) platí, že správny súd nemá právomoc na ich preskúmanie.

73. Podľa správneho súdu niet preto sporu o tom, že žalobca neuposlúchol pokyny vlády, ktoré vyhlásila v súvislosti s plnením úloh podľa zákona o ochrane civilného obyvateľstva, pričom svojím konaním sa dopustil priestupku na úseku civilnej ochrany podľa § 32 ods. 1 písm. a) zákona o civilnej ochrane obyvateľstva. Správny súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov uvedených v ust. § 195 písm. a) až e) SSP, ktorý by odôvodňoval zrušenie napadnutého rozhodnutia. Zistenia skutkového stavu bolo dostatočné na riadne posúdenie veci a skutkový základ napadnutého rozhodnutia je v súlade s obsahom administratívneho spisu, nakoľko z podkladov rozhodnutia je možné spoľahlivo dospieť k preukázanému záveru, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku. Sankcia vo forme pokarhania bola primeraná závažnosti priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútku a na osobu páchatela. Správny súd nezistil porušenie základných zásad trestného konania, pretože správne konanie o priestupku bolo začaté, vedené a napadnutým rozhodnutím skončené na základe preukázaného porušenia zákona, ktoré bolo zistené zákonným postupom a konanie prebehlo so zachovaním procesných práv žalobcu. Správny súd nezistil ani porušenie zásad ukladania trestov, ktoré boli uplatniteľné aj pri posudzovaní sankcie uloženej za priestupok, ktorého sa žalobca preukázateľne dopustil a ktorého neodvratným právnym následkom bola práve sankcia uložená formou pokarhania.

74. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani z jedného žalobou uplatnených dôvodov nezákonnosti napadnutého rozhodnutia nebolo možné dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je v súlade so zákonom. Nad rozsah podanej správnej žaloby správny súd taktiež nezistil vady v postupe a v konaní orgánov verejnej správy v zmysle § 195 SSP. Správna žaloba preto nebola dôvodná, následkom čoho ju správny súd podľa § 190 SSP zamietol.

75. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal pri aplikácii § 167 ods. 1 SSP a contrario a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, nepriznal právo na náhradu trov konania, a to s poukazom na ustanovenie § 168 SSP, keďže zo súdneho spisu nevyplývalo, že by žalovanému v súvislosti s predmetným konaním trovy konania vznikli. Žalovaný správny orgán v zásade nemá právo na náhradu trov konania a táto môže byť priznaná len vo výnimočných prípadoch, pričom takúto situáciu správny súd v posudzovanej veci nevzhladol.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí by podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

(2) Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva, d) návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v prípade konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ (správne žaloby v sociálnych veciach) nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b/ SSP).